

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 22 listopada 2012 r.*

Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (WE) nr 121/2006 — Przywóz stalowych lin i kabli pochodzących między innymi z Indii — Decyzja 2006/38/WE — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 8 ust. 9 — Zobowiązania złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym

W sprawie C-552/10 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 19 listopada 2010 r.,

Usha Martin Ltd, z siedzibą w Kalkucie (Indie), reprezentowana przez V. Akritidisa oraz E. Petritsiego, dikigoroï, oraz przez F. Crespo, avocat,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania są:

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana przez B. Driessena, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez G. Berrischa, Rechtsanwalt, oraz N. Chesaites, barrister,

Komisja Europejska, reprezentowana przez T. Scharfa oraz S. Thomasa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, pełniąca obowiązki prezesa trzeciej izby, K. Lenaerts, G. Arestis (sprawozdawca), J. Malenovský i T. von Danwitz, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,

sekretarz: A. Impellizzeri, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 3 maja 2012 r.,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

- 1 W swym odwołaniu Usha Martin Ltd wnosi do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu z dnia 9 września 2010 r. w sprawie T-119/06 Usha Martin przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. s. II-4335 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji Komisji 2006/38/WE z dnia 22 grudnia 2005 r. zmieniającej decyzję 1999/572/WE przyjmującą zobowiązania złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu lin i kabli z drutu stalowego, pochodzących między innymi z Indii (Dz.U. 2006, L 22, s. 54) (zwanej dalej „sporną decyzją”), a także, po drugie, rozporządzenia Rady (WE) nr 121/2006 z dnia 23 stycznia 2006 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1858/2005 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz stalowych lin i kabli, pochodzących między innymi z Indii (Dz.U. L 22, s. 1) (zwanego dalej „spornym rozporządzeniem”).

Ramy prawne

- 2 Przepisy regulujące stosowanie przez Unię Europejską środków antydumpingowych zawarte zostały w rozporządzeniu Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1), zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 461/2004 z dnia 8 marca 2004 r. (Dz.U. L 77, s. 12) (zwanym dalej „rozporządzeniem podstawowym”).
- 3 Artykuł 8 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Zobowiązania”, stanowi w ust. 1, 7 i 9:

„1. Pod warunkiem tymczasowego potwierdzenia dumpingu i szkody Komisja może przyjąć złożoną przez eksportera ofertę zadowalającego, dobrowolnego zobowiązania do rewizji cen lub zaprzestania wywozu na dany obszar po cenach dumpingowych, jeżeli po przeprowadzeniu konkretnych konsultacji w Komitecie Doradczym Komisja uzna, że szkodliwe efekty dumpingu zostaną usunięte. W takim przypadku oraz tak długo, jak zobowiązania takie są obowiązujące, tymczasowe cła nałożone przez Komisję zgodnie z artykułem 7 ust. 1 albo ostateczne cła nałożone przez Radę zgodnie z artykułem 9 ust. 4 nie mają zastosowania do odnośnego przywozu przedmiotowych towarów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa, o których mowa w decyzji Komisji o przyjęciu zobowiązań, wraz z późniejszymi zmianami. Podwyżki cen wynikające ze zobowiązań nie mogą być wyższe od niezbędnych do wyeliminowania marginesu dumpingu, natomiast powinny być niższe od marginesu dumpingu, jeżeli spowodują usunięcie szkody dla przemysłu wspólnotowego.

[...]

7. Na eksportera, którego zobowiązanie zostało zaakceptowane, Komisja nakłada obowiązek okresowego przekazywania informacji niezbędnych do spełnienia zobowiązania oraz do weryfikacji odpowiednich danych. Niezastosowanie się do tego wymogu stanowi naruszenie zobowiązania.

[...]

9. W przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania przez dowolną ze stron, lub w przypadku wycofania przyjęcia tego zobowiązania przez Komisję, przyjęcie zobowiązania zostaje, po konsultacjach, wycofane przez Komisję odpowiednio w drodze decyzji albo rozporządzenia, a tymczasowe cło nałożone przez Komisję zgodnie z art. 7 lub ostateczne cło nałożone przez Radę zgodnie z art. 9 ust. 4 stosuje się automatycznie, przy zapewnieniu, aby zainteresowany eksporter, z wyjątkiem eksporterów wycofujących zobowiązanie, miał możliwość wypowiedzenia się.

Każda zainteresowana strona albo państwo członkowskie może przedstawić informację zawierającą dostateczny dowód [dowody prima facie] naruszenia zobowiązania. Późniejszej oceny, czy nastąpiło naruszenie zobowiązania, dokonuje się zazwyczaj w terminie sześciu miesięcy, jednak nie później niż w ciągu dziewięciu miesięcy od należycie uzasadnionego wniosku. Komisja może wnioskować o pomoc do organów państw członkowskich właściwych do monitorowania zobowiązań”.

Okoliczności powstania sporu

- 4 Okoliczności powstania sporu przedstawione są w pkt 2–19 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którymi:
- „2 Skarżąca, Usha Martin Ltd, jest spółką prawa indyjskiego, która produkuje kable i liny stalowe i eksportuje je między innymi do Unii Europejskiej. Skarżąca oraz spółka Wolf utworzyły wspólne przedsiębiorstwo Brunton Wolf Wire & Ropes z siedzibą w Dubaju (Zjednoczone Emiraty Arabskie). Brunton Wolf Wire & Ropes również produkuje kable i liny stalowe, które eksportuje do Unii.
 - 3 W dniu 12 sierpnia 1999 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie (EWG) nr 1796/1999 nakładające ostateczne cło antidumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym poborze nałożonego cła tymczasowego na przywóz stalowych lin i drutu pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Węgier, Indii, Meksyku, Polski, Południowej Afryki i Ukrainy oraz kończące postępowanie antidumpingowe w odniesieniu do przywozu pochodzącego z Republiki Korei (Dz.U. L 217, s. 1).
[...]
 - 5 Indywidualna stawka cła antidumpingowego nałożona na skarżącą na mocy motywu 86 i art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 1796/1999 wynosiła 23,8%. Zgodnie z art. 2 rozporządzenia nr 1796/1999 drut i liny stalowe wywożone przez spółki, których propozycje zobowiązań zostały przyjęte przez Komisję Europejską, w tym przez skarżącą, zostały zwolnione z powyższego cła antidumpingowego.
 - 6 W swoim zobowiązaniu zaproponowanym zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego skarżąca zobowiązała się między innymi do przestrzegania cen minimalnych określonych dla wywozu kabli i lin do Unii, w celu wyeliminowania wyrządzających szkodę skutków dumpingu.
 - 7 Skarżąca zobowiązała się również, że przy każdej sprzedaży wskazanego produktu wystawiana będzie faktura zgodna ze zobowiązaniem (zwana dalej »ważną fakturą«), czyli zawierająca informacje opisane w załączniku VI do zobowiązania (pkt 4.1 zobowiązania). Na mocy pkt 4.2 zobowiązania skarżąca nie mogła wystawiać ważnych faktur na »produkty nieobjęte zobowiązaniem«. Zgodnie z pkt 4.3 zobowiązania skarżąca »jest świadoma, że w przypadku gdy okaże się, iż wystawiła ważne faktury z naruszeniem postanowień [niniejszego] zobowiązania, Komisja będzie miała prawo do uznania zamieszczonego [przez siebie] na danej fakturze oświadczenia o zgodności za nieważne, a w konsekwencji do poinformowania o tym właściwych organów celnych państw członkowskich, bez uszczerbku dla możliwości zastosowania przez instytucje wspólnotowe wszelkich środków przewidzianych [w pkt] 8 [tego] zobowiązania«.
 - 8 Skarżąca zobowiązała się ponadto do informowania Komisji, w szczegółowych kwartalnych sprawozdaniach, zgodnie z określonymi wymaganiami technicznymi, o każdej sprzedaży kabli i lin stalowych w Unii, włącznie ze sprzedażą kabli i lin stalowych nieobjętych zobowiązaniem, oraz do współpracy z Komisją w drodze przekazywania jej wszelkich informacji, jakie ta ostatnia uzna za niezbędne, w celu zapewnienia przestrzegania zobowiązania (pkt 5 zobowiązania i załączniki II, III, IV i V do niego).

9 Ponadto, na mocy pkt 6 zobowiązania, skarżąca przyjęła na siebie obowiązek niepodejmowania działań mających na celu obchodzenie postanowień zobowiązania, na przykład polegających na bezpośrednim lub pośrednim zawieraniu z klientami w Unii porozumień kompensacyjnych.

10 Wreszcie pkt 8 zobowiązania, zatytułowany »Naruszenie lub wycofanie zobowiązania«, przewiduje:

»[Skarżąca] jest świadoma, że bez uszczerbku dla [pkt] 8.3:

- nieprzestrzeganie niniejszego zobowiązania lub brak współpracy z Komisją [...] w jego nadzorowaniu będzie traktowane jako naruszenie zobowiązania; obejmuje to nieprzedstawienie sprawozdań wymaganych na podstawie [pkt] 5 w przewidzianych terminach, z wyłączeniem przypadków siły wyższej;
- w przypadku gdy Komisja będzie miała podstawy do uznania, że zobowiązanie zostało naruszone [...], będzie ona mogła niezwłocznie nałożyć tymczasowe cło antydumpingowe w oparciu o najlepsze dostępne informacje, zgodnie z art. 8 ust. 10 rozporządzenia podstawowego;
- na podstawie art. 8 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, w przypadku naruszenia zobowiązania albo wycofania go przez Komisję [...] lub [skarżącą], może zostać nałożone ostateczne cło antydumpingowe w oparciu o okoliczności faktyczne ustalone w ramach dochodzenia, które doprowadziło do przyjęcia zobowiązania, pod warunkiem że [skarżąca] będzie miała możliwość przedstawienia swych uwag, chyba że zobowiązanie zostanie wycofane przez nią samą«.

[...]

12 Decyzją 1999/572/WE z dnia 13 sierpnia 1999 r. przyjmującą zobowiązania zaproponowane w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu lin i kabli z drutu stalowego pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Węgier, Indii, Republiki Korei, Meksyku, Polski, Afryki Południowej i Ukrainy (Dz.U. L 217, s. 63) Komisja przyjęła między innymi zobowiązanie zaproponowane przez skarżącą.

13 W ramach dochodzenia mającego na celu sprawdzenie przestrzegania zobowiązania, zgodnego z pkt 5.1 i 5.4 zobowiązania, Komisja dokonała inspekcji w lokalach skarżącej w Indiach i w Zjednoczonych Emiratach Arabskich w styczniu i lutym 2005 r.

14 Pismem z dnia 12 maja 2005 r. Komisja powiadomiła skarżącą, że w wyniku dochodzenia uznaje, iż skarżąca trzykrotnie naruszyła zobowiązanie oraz iż w konsekwencji zamierza wycofać akceptację tego zobowiązania.

15 Pismami z dnia 20 maja, 29 sierpnia i 6 września 2005 r. skarżąca przedstawiła swe uwagi w przedmiocie stwierdzenia naruszenia zobowiązania i zamierzonego wycofania akceptacji przez Komisję.

16 W dniu 8 listopada 2005 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1858/2005 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz stalowych lin i kabli pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Indii, Republiki Południowej Afryki i Ukrainy w następstwie przeglądu wygaśnięcia środków zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego (Dz.U. L 299, s. 1). Na mocy rozporządzenia nr 1858/2005 Rada postanowiła, że obowiązywanie środków antydumpingowych stosowanych do przywozu spornych produktów pochodzących między innymi z Indii, wprowadzonych rozporządzeniem nr 1796/1999, zostaje przedłużone na pięć kolejnych lat.

- 17 [Sporną decyzją] Komisja postanowiła o wycofaniu [akceptacji] zobowiązania dotyczącego przywozu lin i kabli stalowych złożonego przez skarżącą, a w konsekwencji – o zmianie decyzji 1999/572 o przyjęciu zobowiązania. Równocześnie Komisja w dniu 23 grudnia 2005 r. przedstawiła [Radzie] projekt rozporządzenia [...] mającego na celu wycofanie akceptacji zobowiązania i wprowadzenie ostatecznych ceł antydumpingowych wobec skarżącej [dokument COM(2005) 541 wersja ostateczna].
- 18 W [spornej] decyzji Komisja wskazała trzy naruszenia zobowiązania. Po pierwsze, badanie dokumentów księgowych skarżącej wykazało, że w sprawozdaniach kwartalnych ze sprzedaży przedłożonych Komisji pominięto znaczne ilości produktu objętego postępowaniem, do którego zobowiązanie nie ma zastosowania, wbrew temu, co przewidziano w pkt 5.2 zobowiązania i załączniku VI akapit pierwszy do niego. Po drugie, Komisja stwierdziła, że skarżąca sprzedawała towary, o których mowa, z naruszeniem pkt 4.2 i 4.3 zobowiązania, powiązanych importerom w Zjednoczonym Królestwie i Danii i uwzględniała je w ważnych fakturach. Po trzecie, inspekcje w lokalach Brunon Wolf Wire & Ropes w Dubaju wykazały, że niektóre liny z drutu stalowego zostały wywiezione ze Zjednoczonych Emiratów Arabskich do Unii i zgłoszone jako pochodzące ze Zjednoczonych Emiratów Arabskich, chociaż w rzeczywistości pochodziły z Indii.
- 19 W tych okolicznościach Rada przyjęła [sporne] rozporządzenie [...]. Na mocy art. 1 [spornego] rozporządzenia skarżąca została wykreślona z listy spółek zwolnionych z ostatecznych ceł antydumpingowych. W konsekwencji ostateczne cło antydumpingowe o stawce 23,8% zastosowane wobec skarżącej na mocy motywu 86 i art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 1796/1999 oraz przedłużone na mocy art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 1858/2005 zostało nałożone na przywóz spornych produktów wytwarzanych przez skarżącą i eksportowanych do Unii”.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 5 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 kwietnia 2006 r. wnosząca odwołanie wniosła skargę, żądając, po pierwsze, stwierdzenia nieważności spornej decyzji i spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim akty te jej dotyczą, oraz po drugie, obciążenia Rady i Komisji kosztami postępowania.
- 6 Na poparcie skargi w pierwszej instancji wnosząca odwołanie podniosła dwa zarzuty, dotyczące, po pierwsze, naruszenia zasady proporcjonalności, oraz po drugie, naruszenia prawa, braku uzasadnienia i nadużycia władzy w zakresie dotyczącym pochodzenia spornych produktów.
- 7 W ramach pierwszego zarzutu wnosząca odwołanie twierdziła, że na mocy zasady proporcjonalności dwie nieprawidłowości podniesione przez Komisję, czyli, odpowiednio, nieprzedstawienie sprawozdania ze sprzedaży produktów nieobjętych zobowiązaniem oraz stosowanie ważnych faktur, nie stanowią istotnych naruszeń tego zobowiązania, które pozwalałyby Komisji na nałożenie na skarżącą tak surowej sankcji, jak wycofanie przyjęcia zobowiązania.
- 8 Sąd oddalił ten pierwszy zarzut, orzekając w istocie w pkt 53–55 zaskarżonego wyroku, że naruszenie zobowiązania jest samo w sobie wystarczające dla możliwości wycofania go, a zasada proporcjonalności nie znajduje zastosowania do kwestii nałożenia ceł antydumpingowych w ścisłym rozumieniu w wyniku takiego wycofania. Wycofanie przyjęcia zobowiązania pociąga bowiem za sobą wprowadzenie ostatecznych ceł antydumpingowych na sporny przywóz, a legalność wycofania przyjęcia zobowiązania nie może sama w sobie być kwestionowana z punktu widzenia rzeczony zasady.
- 9 Jeśli chodzi o drugi zarzut podniesiony przez wnoszącą odwołanie na poparcie jej skargi, Sąd w pkt 58 zaskarżonego wyroku oddalił ten zarzut jako bezskuteczny i w rezultacie oddalił skargę w całości.

Żądania stron

- 10 W swoim odwołaniu wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:
- tytułem żądania głównego – uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz stwierdzenie nieważności spornej decyzji i spornego rozporządzenia jako aktów prawa Unii, które jej dotyczą;
 - tytułem żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpoznania, oraz
 - obciążenie Rady i Komisji kosztami postępowania wraz z kosztami postępowania przed Sądem.
- 11 W odpowiedzi na odwołanie Rada wnosi do Trybunału o:
- tytułem żądania głównego – oddalenie odwołania;
 - tytułem żądania ewentualnego – oddalenie odwołania lub przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpoznania, oraz
 - obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania wraz z kosztami postępowania przed Sądem.
- 12 W odpowiedzi na odwołanie Komisja wnosi o oddalenie skargi oraz obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania odwoławczego i postępowania w pierwszej instancji.

W przedmiocie odwołania

Argumenty stron

- 13 W swym jedynym zarzucie wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd błędnie orzekł, iż naruszenie zobowiązania jest samo w sobie wystarczające dla możliwości wycofania go, a takie wycofanie pociąga za sobą wprowadzenie ceł antydumpingowych w ścisłym rozumieniu, względem którego nie znajduje zastosowania zasada proporcjonalności, w wyniku czego legalność wycofania przyjęcia zobowiązania nie może sama w sobie być kwestionowana z punktu widzenia tej zasady.
- 14 Wnosząca odwołanie podnosi również, że Sąd wyraźnie zniekształcił okoliczności faktyczne, stwierdzając w pkt 48 zaskarżonego wyroku, iż „bezsporne jest, że skarżąca nie przestrzegала omawianego zobowiązania”, w zakresie, w jakim wskazane stwierdzenie błędnie zakłada, że wnosząca odwołanie przyznała, iż naruszyła ona zobowiązanie w rozumieniu art. 8 rozporządzenia podstawowego, co nie miało miejsca. Wnosząca odwołanie w żadnym momencie nie przyznała, że popełnione błędy lub nieprawidłowości były na tyle poważne, aby stanowić naruszenia zobowiązania w rozumieniu tego art. 8 ust. 9. Ponadto wszystkie produkty objęte zobowiązaniem były sprzedawane powyżej ceny minimalnej, podczas gdy inne produkty nieobjęte zobowiązaniem rzeczywiście podlegały odpowiednim cłom antydumpingowym, a proces weryfikacji przebiegał skutecznie przy pełnej współpracy ze strony wnoszącej odwołanie.
- 15 W szczególności wnosząca odwołanie twierdzi, że decyzja o wycofaniu przyjęcia zobowiązania na podstawie art. 8 ust. 9 rozporządzenia podstawowego stanowi etap poprzedzający nałożenie ceł antydumpingowych i stanowi akt instytucji Unii podlegający kontroli sądu w świetle zasady proporcjonalności. Jej zdaniem każda decyzja dotycząca zobowiązań podjęta na podstawie tego art. 8, w szczególności w zakresie przyjęcia zobowiązania, warunków w nim określonych oraz jego czasowego wycofania, może być poddana kontroli sądu w świetle tej zasady. Według wnoszącej odwołanie odmienne podejście prowadziłyby do przyznania instytucjom Unii, a w szczególności Komisji,

nieograniczonego uznania w ramach stosowania rzeczzonego art. 8. Ponadto niestosowanie wskazanej zasady w odniesieniu do wykonywania zobowiązania prowadziłyby również do zniesienia konieczności uzasadnienia decyzji, na mocy których Komisja wycofuje zobowiązania, oraz do niemożności poddania ważności tych aktów i ich uzasadnienia kontroli sądowej.

- 16 Co się tyczy argumentów dotyczących podnoszonego zniekształcenia okoliczności faktycznych w pkt 48 zaskarżanego wyroku, Rada przypomina, że w ramach dochodzenia administracyjnego i postępowania przed Sądem wnosząca odwołanie nigdy nie podważyła ustalenia Komisji, zgodnie z którym wnosząca odwołanie, po pierwsze, nie umieściła w sprawozdaniach przekazanych tej ostatniej instytucji sprzedaży odnośnego produktu, która nie była objęta zobowiązaniem, i po drugie, w ważnych fakturach umieściła sprzedaż odnośnego produktu nieobjętą zobowiązaniem, i że w rezultacie nie przestrzegła ona przyjętego zobowiązania. Zatem twierdzenie Sądu zawarte we wskazanym pkt 48 było prawidłowe. Co się tyczy twierdzenia, zgodnie z którym drugie zdanie pkt 51 rzeczzonego wyroku może prowadzić do przyjęcia, że wnosząca odwołanie uznała wagę naruszeń zobowiązania, Rada uważa, że punkt ten odsyła jedynie do wyroku Sądu z dnia 4 lipca 2002 r. w sprawie T-340/99 Arne Mathisen przeciwko Radzie, Rec. s. II-2905, oraz do dwóch przesłanek, które powinny być spełnione, aby Komisja mogła zgodnie z prawem wycofać przyjęcie zobowiązania i nałożyć ostateczne cło antydumpingowe.
- 17 Zdaniem Rady treść art. 8 ust. 9 rozporządzenia podstawowego jednoznacznie wskazuje, że wycofanie przyjęcia zobowiązania jest bezpośrednim skutkiem jego naruszenia, tak jak nałożenie cła antydumpingowego jest bezpośrednim skutkiem wycofania przyjęcia zobowiązania. Brak jest jakiegokolwiek rozróżnienia pomiędzy poważnymi i nieistotnymi naruszeniami zobowiązania. Jeżeli eksporter proponuje zobowiązanie, a Komisja je przyjmuje, obowiązkiem tego eksportera jest zachowanie wszystkich warunków takiego zobowiązania. Rada przypomina, że zobowiązania oparte są na stosunku zaufania między eksporterem, który za pośrednictwem zobowiązania ma możliwość uniknięcia zapłaty ceł, a Komisją. Na tej ostatniej w odniesieniu do przemysłu Unii ciąży obowiązek zapewnienia, że zobowiązania są równie skuteczne jak nałożenie ceł antydumpingowych.
- 18 Rada uważa, że decyzja o wycofaniu przyjęcia zobowiązania w przypadku jego naruszenia nie podlega odrębnej kontroli w zakresie proporcjonalności takiej decyzji o wycofaniu. Jednakże przypomina ona, że Komisja może cofnąć przyjęcie zobowiązania, jedynie jeżeli stwierdzi, iż zostały naruszone warunki określone w zobowiązaniu. Tymczasem takie stwierdzenie jest poddane zwykłej kontroli sądowej.
- 19 Wreszcie Rada podkreśla, że wnosząca odwołanie nigdy nie twierdziła, iż art. 8 ust. 9 rozporządzenia podstawowego narusza jako taką zasadę proporcjonalności, przewidując, że każde naruszenie zobowiązania wystarcza, aby Komisja mogła wycofać przyjęcie tego zobowiązania.
- 20 Komisja zgadza się z uwagami Rady co do istoty sporu. Ponadto przypomina ona, że art. 8 rozporządzenia podstawowego nie przyznaje wnoszącej odwołanie żadnego prawa do skorzystania ze zobowiązania, a instytucja ta posiada szeroki zakres uznania w celu podjęcia decyzji, czy przyjmuje zobowiązanie zaproponowane przez przedsiębiorstwo bądź czy go nie przyjmuje. W rzeczywistości zarzut podniesiony przez wnoszącą odwołanie sprowadza się do podważenia ważności rozporządzenia podstawowego jako takiego w świetle zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim z treści tego rozporządzenia jasno wynika, że Komisja ma prawo nałożenia ceł antydumpingowych, jeżeli doszło do naruszenia zobowiązania. Komisja podnosi, że gdyby została przyjęta wykładnia tego art. 8 proponowana przez wnoszącą odwołanie, to naruszałaby ona w poważny sposób skuteczność zobowiązań, które mają mieć taki sam skutek jak cła antydumpingowe, to znaczy mają prowadzić do usunięcia szkodliwych skutków dumpingu.
- 21 Komisja twierdzi, że jest ona zobowiązana doprowadzić do zakończenia wywołującego szkodę dumpingu i że w tym zakresie kontrola wykonania zobowiązania ma kluczowe znaczenie. Z tego powodu techniczne naruszenia dotyczące obowiązków przekazania informacji są bardzo ważne w zakresie, w jakim mają one na celu umożliwienie Komisji wypełnienia ciężącego na niej obowiązku

kontroli przestrzegania zobowiązania. Artykuł 8 ust. 7 rozporządzenia podstawowego pozostawia Komisji niewielki zakres uznania w tym względzie, stanowiąc, że w ramach tej kontroli niezastosowanie się do obowiązków wynikających ze zobowiązania stanowi naruszenie zobowiązania.

Ocena Trybunału

- 22 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, w przypadku gdy stwierdzone zostało występowanie dumpingu i szkody, Komisja może przyjąć złożoną przez eksportera ofertę zadowalającego, dobrowolnego zobowiązania do rewizji cen w celu zaprzestania wywozu odnośnego produktu po cenach dumpingowych, jeżeli uzna ona, że szkodliwe skutki dumpingu zostaną usunięte w wyniku tego zobowiązania.
- 23 W niniejszym przypadku z pkt 12 zaskarżonego wyroku wynika, że Komisja przyjęła zobowiązanie zaproponowane przez wnoszącą odwołanie, zgodnie z którym zobowiązała się ona do przestrzegania cen minimalnych określonych dla wywozu stalowych kabli i lin do Unii w celu wyeliminowania wyrządzających szkodę skutków dumpingu.
- 24 Zgodnie bowiem z celem art. 8 rozporządzenia podstawowego na mocy podjętego zobowiązania wnosząca odwołanie miała nie tylko zapewnić jego efektywne przestrzeganie, lecz również skuteczną kontrolę wykonania tego zobowiązania we współpracy z Komisją w ramach stosunku zaufania, który jest podstawą zaakceptowania takiego zobowiązania przez Komisję.
- 25 W pkt 48 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że wnosząca odwołanie nie przestrzegała przyjętego zobowiązania, po pierwsze, naruszając ciężący na niej obowiązek przedstawienia kwartalnych sprawozdań ze sprzedaży odnośnego produktu nieobjętej zakresem zobowiązania, a po drugie, naruszając obowiązek niewystawiania ważnych faktur dla produktów nieobjętych tym zobowiązaniem.
- 26 W drugiej części jedyne zarzutu, która powinna być rozważona w pierwszej kolejności, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd wyraźnie zniekształcił okoliczności faktyczne, orzekając, iż wnosząca odwołanie przyznała się do naruszenia zobowiązania w rozumieniu art. 8 rozporządzenia podstawowego, podczas gdy zawsze utrzymywała ona, że nie doszło do poważnego naruszenia tego zobowiązania.
- 27 W tym względzie należy przypomnieć, że przeinaczenie musi w oczywisty sposób wynikać z akt sprawy, tak by nie zachodziła konieczność dokonywania nowej oceny faktów i dowodów (wyrok z dnia 3 września 2009 r. w sprawie C-535/06 P Moser Baer India przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-7051, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 28 Należy zauważyć, że z zaskarżonego wyroku wynika, iż wnosząca odwołanie nigdy nie podważyła ustaleń Komisji, zgodnie z którym, po pierwsze, nie umieściła ona w sprawozdaniach przekazanych tej ostatniej instytucji sprzedaży odnośnego produktu, która nie była objęta zobowiązaniem, i po drugie, w ważnych fakturach umieściła sprzedaż odnośnego produktu nieobjętą zobowiązaniem. Sąd zatem słusznie orzekł, że wnosząca odwołanie nie przestrzegała warunków zobowiązania.
- 29 W zakresie, w jakim wnosząca odwołanie zmierza do zakwestionowania oceny okoliczności faktycznych dokonanej przez Sąd, podważając zasadniczo fakt, że Sąd uznał, iż warunki zobowiązania nie zostały zachowane, argument ten powinien być uznany za niedopuszczalny, gdyż jego celem jest doprowadzenie do ponownego zbadania ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd, do czego Trybunał nie posiada kompetencji w ramach odwołania.
- 30 Co się tyczy zarzutu, zgodnie z którym Sąd w pkt 51 zaskarżonego wyroku dał do zrozumienia, że wnosząca odwołanie nie zakwestionowała, iż popełniła poważne naruszenia, należy go oddalić, gdyż zarzut ten wynika z błędnej analizy wskazanego punktu. Twierdzenie Sądu, zgodnie z którym

wnosząca odwołanie „nie kwestionuje, iż warunki te zostały [...] spełnione”, nie oznacza w żaden sposób, że Sąd uznaje, iż wnosząca odwołanie popełniła poważne naruszenia. Przeciwnie, podstawą rozumowania przyjętego przez Sąd w tym pkt 51 jest twierdzenie, zgodnie z którym „każde naruszenie” zobowiązania powoduje automatycznie wycofanie jego przyjęcia, bez konieczności określenia zakresu popełnionych naruszeń.

- 31 Wnosząca odwołanie w pierwszej części jej jedyne zarzutu podnosi, że Sąd orzekł błędnie, w szczególności w pkt 51 zaskarżonego wyroku, iż nie kwestionuje ona, że doszło do istotnego naruszenia zobowiązania w rozumieniu art. 8 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym Komisja może wycofać zobowiązanie. Zdaniem wnoszącej odwołanie decyzja o wycofaniu przyjęcia zobowiązania na podstawie tego przepisu jest etapem poprzedzającym nałożenie ceł antydumpingowych i oznacza, że Komisji przysługuje swobodne uznanie, podlegające kontroli sądu Unii w świetle zasady proporcjonalności.
- 32 Bez wątplenia z art. 8 ust. 9 rozporządzenia podstawowego wynika, że zastosowanie cła antydumpingowego następuje w sposób automatyczny w przypadku wycofania przez Komisję przyjęcia zobowiązania. Natomiast Komisji przysługuje wspomniane powyżej swobodne uznanie przy dokonywaniu oceny w celu określenia charakteru naruszonego zobowiązania oraz zgodnie z zasadą proporcjonalności w celu określenia, czy należy wycofać przyjęcie zobowiązania bądź czy nie należy go wycofać. W tej sytuacji to wykonywanie tego uprawnienia w zakresie swobodnego uznania, wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 51 i 55 zaskarżonego wyroku, jest przedmiotem kontroli dokonywanej przez sąd Unii.
- 33 Artykuł 8 ust. 9 akapit drugi rozporządzenia podstawowego przewiduje bowiem, że ocena, czy nastąpiło naruszenie zobowiązania, dokonywana jest przez Komisję zazwyczaj w terminie sześciu miesięcy, jednak nie później niż w ciągu dziewięciu miesięcy od nalezycie uzasadnionego wniosku, złożonego przez każdą zainteresowaną stronę lub państwo członkowskie, mającego na celu zbadanie występowania takiego naruszenia.
- 34 W niniejszym przypadku, jak przypomniano w pkt 28 niniejszego wyroku, z pkt 48 zaskarżonego wyroku wynika, że wnosząca odwołanie nie przestrzegała przyjętego zobowiązania, naruszając, po pierwsze, obowiązek przedstawienia wymaganych kwartalnych sprawozdań, a po drugie, obowiązek niewystawiania ważnych faktur dla produktów nieobjętych zobowiązaniem. W tym względzie z motywu 26 spornej decyzji wynika, że Komisja „nie uważa jednak, by obowiązek składania dokładnych sprawozdań ze sprzedaży czy uwzględnianie na fakturach w ramach zobowiązania towarów nieobjętych zobowiązaniem miały drugorzędne czy podrzędne znaczenie”. Zgodnie z tym motywem „Komisja jest w stanie skutecznie monitorować realizację zobowiązania oraz ustalić, czy jest ono przestrzegane i czy usunięto szkodliwe skutki dumpingu, jedynie wówczas, kiedy dysponuje pełnymi szczegółowymi danymi na temat sprzedaży [do Wspólnoty] produktu objętego postępowaniem. Niepełne lub niedokładne sprawozdania ze sprzedaży podają w wątpliwość przestrzeganie przez przedsiębiorstwo zobowiązania jako całości, [tak że] przestrzeganie formalnych wymogów sprawozdawczych należy zatem traktować jako część podstawowych obowiązków przedsiębiorstw”.
- 35 Ponadto oczywiste jest, że przeprowadzenie przez Komisję kontroli zobowiązań jest uzależnione od wiarygodności dokumentów przedłożonych w ramach wykonania podjętego przez zainteresowanego eksportera zobowiązania. Eksporter, nie wypełniając takiego obowiązku przekazania informacji wynikającego ze zobowiązania takiego jak w niniejszym przypadku, narusza więź zaufania, która jest konieczna w ramach współpracy ustanowionej na mocy takiego zobowiązania. Takie naruszenie warunków rzeczowego zobowiązania może uczynić to zobowiązanie bezskutecznym. W takiej sytuacji należy uznać, że obowiązki przekazania informacji mają zasadniczy charakter dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania systemu zobowiązań, który umożliwia uniknięcie stosowania ceł antydumpingowych.

- 36 Należy przypomnieć, że cel art. 8 rozporządzenia podstawowego, który ma gwarantować wyeliminowanie szkodliwych skutków dumpingu wobec przemysłu Unii, opiera się zasadniczo na obowiązku współpracy eksportera oraz kontroli prawidłowego wykonania podjętego przez niego zobowiązania.
- 37 Wnosząca odwołanie nie zdołała zatem wykazać, że ta ocena Komisji, zgodnie z którą wnosząca odwołanie nie wypełniła zasadniczego obowiązku, jest błędna.
- 38 Argumenty wnoszącej odwołanie przedstawione w pkt 27–43 zaskarżonego wyroku nie mogą bowiem zakwestionować dokonanej przez Komisję kwalifikacji naruszonych przez wnoszącą odwołanie obowiązków uznającej te obowiązki za zasadnicze.
- 39 Zważywszy, iż nie ulega wątpliwości, że wnosząca odwołanie nie wypełniła podjętego zobowiązania zarówno w zakresie obowiązku przedstawienia kwartalnych sprawozdań ze sprzedaży odnośnego produktu nieobjętej zakresem zobowiązania, jak też obowiązku niewystawiania ważnych faktur dla produktów nieobjętych zobowiązaniem, i że w rezultacie ocena dotycząca wystąpienia naruszenia zasadniczego obowiązku tego zobowiązania nie może być uznana za błędną, Komisja w sposób uzasadniony mogła wycofać przyjęcie zobowiązania podjętego przez wnoszącą odwołanie i tym samym nie naruszyła ona zasady proporcjonalności. W związku z tym Komisja była ponadto zobowiązana, zgodnie z art. 8 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, do nałożenia na wnoszącą odwołanie ostatecznego cła antydumpingowego.
- 40 Po uwzględnieniu ogółu powyższych rozważań jedyny zarzut podniesiony przez wnoszącą odwołanie na poparcie jej odwołania nie może być uwzględniony i w rezultacie odwołanie należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

- 41 Na podstawie art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ wnosząca odwołanie przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Rady i Komisji – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Odwołanie zostaje oddalone.**
- 2) **Usha Martin Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Podpisy